

LXXII.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Ægteskabs Indgaaelse.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 28. Marts 1904.)

Udvalget har ligesom det i samme Sag i forrige Rigsdagssamling nedsatte delt sig i et Flertal og et Mindretal. Mindretallet har ganske kunnet slutte sig til det foreliggende Lovforslag og ønsket det indstillet til uforandret Vedtagelse. Flertallet har ikke kunnet være enig heri, men maatte principaliter fastholde den Ordning af Ægteskabs Indgaaelse, som Landstinget i forrige Samling gentagende og med stort Flertal vedtog, en Ordning, der tillod de ægteskabssøgende frit Valg mellem borgerligt og kirkeligt Ægteskab.

I Forventning om, at denne Uoverensstemmelse blandt Udvalgets Medlemmer mulig kunde hæves, i alt Fald give Anledning til en senere frugtbar Forhandling, udbad man sig et Samraad med de tvende vedkommende Ministre, der velvilligen imødekom Ønsket, og som under Samraadet fremsatte Antydninger til en Løsning af Spørgsmaalet, der syntes at give en vis Udsigt til, at de forskellige Standpunkter kunde nærme sig hinanden, maaske endog falde sammen. I et derefter afholdt Udvalgs-møde viste der sig imidlertid meget afvigende Opfattelser af Betydningen og Ræk-

kevidden af de af Ministrene givne Antydninger til en Løsning, og for i saa Henseende at naa til fornøden Klarhed, nedsattes der et Underudvalg paa 3 Medlemmer (Breinholt, Goos og S. Jensen) til nærmere at forhandle med vedkommende Ministre.

Under denne Forhandling blev man enig om det ønskelige i, at den Imødekommen og de gensidige Indrømmelser, der fra de forskellige Standpunkters Side kunde være Tilbøjelighed til, fik sit bestemte og klare Udtryk i Form af Lovforslag, og i Henhold hertil affattedes da ogsaa 3 ny Lovforslag — et af Justitsministeren, et af Goos og et af Breinholt —, af hvilke de to sidste findes gengivne i medfølgende Bilag.

De saaledes forsøgsvis udarbejdede Lovforslag viste sig imidlertid saa indbyrdes afvigende, at de vanskeligt kunde danne et brugbart Grundlag for en frugtbringende Forhandling, en Betragtning, som formentlig foranledigede Justitsministeren til at meddele Udvalgets Formand, at det forekom ham rettest, at Sagen snarest førtes frem for Tinget, og at Udvalget derfor roligt kunde